

Nájem bytu

Výpovědi podle § 2283 odst. 1 o. z. může pronajímatel jednostranně ukončit nájem bytu přešlý na dědice zemřelého nájemce i před (pravomocným) skončením pozůstalostního řízení. Tím se sice vystavuje riziku, že výpověď adresuje nesprávné osobě (osobě, která není nájemcem bytu), a ta tak nevyvolá žádné právní účinky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4342/2017, a v něm uvedenou judikaturu), oprávněnost (platnost) výpovědi dané osobě, které bylo později, leč s účinností ke dni smrti zůstavitele, potvrzeno nabytí dědictví po původním nájemci bytu, to však ovlivnit nemůže.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 26 Cdo 1448/2025-93 ze dne 16.12.2025)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce L. K., zastoupeného Mgr. M.Z., advokátem se sídlem v B., proti žalovanému statutárnímu městu Brnu, městské části Brno-Jundrov, se sídlem v B., o určení neoprávněnosti výpovědi nájmu bytu, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 54 C 98/2023, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2024, č. j. 70 Co 184/2024-77, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Městský soud v Brně (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 23. 5. 2024, č. j. 54 C 98/2023-51, vyhověl žalobě a určil, že výpověď žalovaného ze dne 8. 2. 2023 z nájmu „bytu č. 8 na ulici XY“ (dále jen „Byt“), vzniklého na základě tam uvedeného rozhodnutí o přidělení náhradního bytu (dále jen „Výpověď“), je neoprávněná (výrok I). Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II).

2. K odvolání žalovaného Krajský soud v Brně (soud odvolací) rozsudkem ze dne 27. 11. 2024, č. j. 70 Co 184/2024-77, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu o neoprávněnost Výpovědi zamítl (výrok I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II).

3. Shodně se soudem prvního stupně zjistil, že Byt byl rozhodnutím Obvodního národního výboru v Brně ze dne 29. 9. 1973, č. j. 254/1č.j.Byt/73/A, přidělen do osobního užívání otci žalobce L. K. Společně s ním, a i po jeho smrti, užívala Byt také matka žalobce I. K., která dne 14. 10. 2022 zemřela. Projednáním pozůstalosti po matce žalobce byl jako soudní komisař pověřen notář Mgr. Richard Brázda, jenž dopisem ze dne 27. 1. 2023 žalovanému k jeho žádosti sdělil, že jako zákonný dědic zůstavitelky, která nezanechala pořízení pro případ smrti, přichází v úvahu v první třídě dědiců žalobce. V návaznosti na to žalovaný dopisem ze dne 8. 2. 2023, doručeným žalobci 16. 2. 2023, s odkazem na § 2283 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“ či „občanský zákoník“), bez uvedení důvodu vypověděl nájem Bytu s dvouměsíční výpovědní dobou. Následně Městský soud v Brně usnesením ze dne 17. 4. 2023, č. j. 59 D 1877/2022-58, které stejného dne nabylo právní moci, řízení o pozůstalosti po matce žalobce zastavil podle § 154 odst. 1 zákona o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. ř. s.“). Jelikož v původním řízení nebyl projednán veškerý majetek zůstavitelky, Městský soud v Brně usnesením ze dne 27. 9. 2023, č. j. 59 D 1877/2022-97, které rovněž nabylo právní moci stejného dne, rozhodl o jejím dodatečně objeveném majetku a potvrdil, že tento majetek (dědictví) nabyl žalobce jako jediný dědic zůstavitelky.

4. Zatímco soud prvního stupně na tomto skutkovém základě dovodil, že žalovaný dal žalobci Výpověď z nájmu bytu „předčasně“, a tudíž neoprávněně, odvolací soud zaujal odlišný právní názor. Právo pronajímatele vypovědět (bez udání důvodu s dvouměsíční výpovědní dobou) nájem bytu, který po smrti původního nájemce přešel na jeho dědice (§ 2282 věty první o. z.), je sice vázáno na splnění všech podmínek specifikovaných v § 2283 odst. 1 o. z., tedy i na podmínku „zjištění skutečnosti, kdo je nájemcovým dědicem“. Tato podmínka však může být splněna i dříve, než po právní moci usnesení o (dodatečném) projednání dědictví. Samotné znění § 2283 odst. 1 o. z. totiž nespojuje možnost dání výpovědi výslovně s ukončením pozůstalostního řízení; naopak připouští, že pronajímateli k dání výpovědi postačí i jen „povědomí“ o tom, kdo je správce pozůstalosti. Pojem dědic, užitý v citovaném ustanovení, je tudíž zapotřebí vykládat tak, že jde o osobu, které svědčí dědické právo (§ 1475 odst. 3 o. z.), a nikoli pouze o osobu, které bylo potvrzeno nabytí dědictví podle § 185 z. ř. s. Z pohledu pronajímatele tak bude pro účely naplnění podmínky zjištění, kdo je nájemcovým dědicem, postačovat, aby se obrátil s dotazem na příslušného notáře. Dospěl proto k závěru, že žalovaný (pronajímatel) vypověděl žalobci (dědici původní nájemkyně) nájem bytu v době, kdy již byly splněny všechny podmínky pro dání výpovědi stanovené v § 2283 odst. 1 o. z. Na rozdíl od soudu prvního stupně tedy nepovažoval Výpověď za „předčasnou“ a jelikož neshledal ani jiný důvod, pro který by ji měl hodnotit jako neoprávněnou, změnil vyhovující rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl.

5. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce (dovolatel) dovolání. Namítal, že napadené rozhodnutí bylo pro něj překvapivé, jelikož odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, aniž mu poskytl poučení o svém odlišném náhledu na právní posouzení věci, a navíc tak učinil bez nařízení jednání. Svým postupem se tak odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, resp. Ústavního soudu, konkrétně od jeho nálezu sp. zn. I. ÚS 1555/23. Dále měl za to, že v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny otázky, od kterého okamžiku lze mít za naplněnou tu část hypotézy ustanovení § 2283 o. z., že se pronajímatel dozví o tom, kdo je nájemcovým dědicem, a zda lze podle citovaného ustanovení vypovědět nájemní smlouvu dříve, než bude mít pronajímatel postaveno najisto, že práva a povinnosti z nájmu nepřešla na člena nájemcovy domácnosti. Zdůraznil, že podle § 2283 o. z. je pronajímatel oprávněn vypovědět nájem bytu teprve po kumulativním naplnění tam stanovených podmínek, a sice že získal vědomost o tom, a) že nájemce zemřel, b) že nájem bytu nepřešel na člena jeho domácnosti a c) kdo je nájemcovým dědicem nebo správcem pozůstalosti. Z hlediska právní jistoty má pronajímatel vyčkat s dáním výpovědi na vydání příslušného rozhodnutí v dědickém řízení, neboť v opačném případě nelze jednoznačně určit, která z osob, přicházejících do úvahy jako dědicové, má rozhodovat o dalším postupu ohledně práv a povinností vyplývajících z nájmu bytu. Přitom je to právě nájemce bytu, kdo by měl být výkladem zákona zvláště chráněn. Vytkl odvolacímu soudu (stejně jako soudu prvního stupně), že se vůbec nezabýval otázkou, zda a kdy se měl žalovaný dozvědět o tom, že práva a povinnosti z nájmu nepřešla na něj, jakožto na člena domácnosti jeho matky, původní nájemkyně, pročež jeho právní posouzení věci nemůže být úplné, a tudíž ani správné. Navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudky obou soudů a věc vrátil soudu prvního stupně.

6. Žalovaný se ve vyjádření k dovolání ztotožnil s napadeným rozsudkem, odkázal na své odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně a navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto.

7. Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a poté se zabýval jeho přípustností.

8. Dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení procesní otázky překvapivosti rozhodnutí, neboť při jejím řešení se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe.

9. Podle ustálené soudní praxe je překvapivým takové rozhodnutí, které na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení nebylo možno předvídat. Tak je tomu tehdy, kdy odvolací soud (oproti soudu prvního stupně) posuzoval skutečnost, kterou žádný z účastníků řízení nikdy netvrdil či nepopíral, popř. která nebyla předmětem posuzování soudu prvního stupně. Překvapivými jsou tedy taková rozhodnutí, jejichž přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat; jde o rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzují rozhodovanou věc (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, ze dne 22. 11. 2010, sp. zn. 22 Cdo 2147/2009, a ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 422/2012, či nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. I. ÚS 220/04, nebo ze dne 19. 9. 2023, sp. zn. I. ÚS 1555/23, na který poukázal dovolatel). Současně však nelze ztratit ze zřetele, že procesní předpisy (občanský soudní řád) umožňují, aby odvolací soud, pokud vychází ze skutkových zjištění provedených soudem prvního stupně, rozhodl po právní stránce odlišně od soudu prvního stupně (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. II. ÚS 2826/07, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2011, sp. zn. 26 Cdo 4677/2009, uveřejněný pod č. 77/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

10. V projednávané věci nejde o překvapivé rozhodnutí, jelikož odvolací soud posuzoval otázku „předčasnosti“ Výpovědi na stejném skutkovém základě jako soud prvního stupně a dovolateli muselo být zřejmé, že se jí bude v odvolacím řízení zabývat, neboť právě její řešení napadl žalovaný ve svém odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně (viz jeho podání ze dne 3. 7. 2024 na č. l. 55 spisu). Odvolání bylo řádně doručeno dovolateli (v souladu s § 210 odst. 1 o. s. ř.), který se k němu také písemně vyjádřil (viz jeho podání ze dne 13. 8. 2024 na č. l. 60-61 spisu). Šlo tedy ze strany odvolacího soudu jen o (občanským soudním řádem dovolené) odlišné právní posouzení věci, jestliže na nezměněném skutkovém základě nepovažoval (oproti mínění soudu prvního stupně) Výpověď za předčasnou, a proto o věci rozhodl odlišně od soudu prvního stupně.

11. Odvolací soud nepochybil ani tím, že k projednání odvolání žalovaného nenařídil jednání. Jeho postup je v tomto směru v souladu s § 214 odst. 3 o. s. ř., neboť odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně bylo podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci a účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili – u žalovaného lze daný souhlas předpokládat ve smyslu § 101 odst. 4 o. s. ř., v případě dovolatele pak šlo o souhlas výslovný (viz usnesení odvolacího soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 70 Co 184/2024-70, a podání dovolatele na č. l. 73 spisu).

12. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nemůže založit ani otázka formulovaná dovolatelem, zda lze podle § 2283 o. z. vypovědět nájemní smlouvu dříve, než bude mít pronajímatel postaveno najisto, že práva a povinnosti z nájmu nepřešla na člena nájemcovy domácnosti, neboť na jejím vyřešení napadené rozhodnutí nespočívá (nezávisí).

13. Podle skutkových zjištění Byt užívala (pouze) matka žalobce I. K., účastníci netvrdili, že s ní ke dni jejího úmrtí žila jiná osoba, případně že by taková osoba uplatnila přechod nájmu bytu u pronajímatele a tyto skutečnosti ani jinak nevyšly v řízení najevo. Za této situace, kdy zde není člen domácnosti, na něhož by nájem bytu mohl přejít podle § 2279 o. z., nelze odvolacímu soudu úspěšně vytýkat, že (implicitně) považoval za splněný předpoklad, že ke dni Výpovědi pronajímatel věděl, že práva a povinnosti z nájmu na člena nájemcovy domácnosti nepřešla.

14. Nespočívá-li ovšem napadené rozhodnutí na posouzení dané otázky, nemůže být jejím prostřednictvím ani založena přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013, či ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2376/2013, proti němuž byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 16. 1. 2014, sp. zn. III. ÚS 3773/13).

15. Dovolacím soudem však dosud nebyla vyřešena otázka, zda pronajímatel může vypovědět nájem

bytu, který po smrti původního nájemce přešel podle § 2282 věty první o. z. na jeho dědice, výpovědi adresovanou dědici před právní mocí rozhodnutí o dědictví (§ 185 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, dále opět jen „z. ř. s.“). Dovolání je proto přípustné podle § 237 o. s. ř., není však důvodné.

16. Podle § 2282 věty první o. z. nepřejdou-li práva a povinnosti z nájmu na člena nájemcovy domácnosti, přejdou na nájemcova dědice.

17. Podle § 2283 odst. 1 o. z. pronajímatel může nájem vypovědět bez uvedení důvodu s dvouměsíční výpovědní dobou do tří měsíců poté, co se dozvěděl, že nájemce zemřel, že práva a povinnosti z nájmu na člena nájemcovy domácnosti nepřešla a kdo je nájemcovým dědicem nebo kdo spravuje pozůstalost.

18. Podle § 2283 odst. 2 o. z. nájemcův dědic může nájem vypovědět s dvouměsíční výpovědní dobou do tří měsíců poté, co se dozvěděl o smrti nájemce, o svém dědickém právu a o tom, že práva a povinnosti z nájmu nepřešla na člena nájemcovy domácnosti, nejpozději však do šesti měsíců od nájemcovy smrti. Právo vypovědět nájem má i ten, kdo spravuje pozůstalost.

19. Již v rozsudku ze dne 18. 3. 2019, sp. zn. 26 Cdo 1984/2018, Nejvyšší soud vyložil, že podle důvodové zprávy účelem citovaných ustanovení je vypořádat majetkové vztahy k bytu (zejména otázku nájemného) i v období po smrti původního nájemce. Z tohoto účelu i vzhledem k možnosti pronajímatele i nájemce (srov. § 2283 odst. 2 o. z.) nájem vypovědět ve zkrácené výpovědní době bez uvedení důvodu lze soudit, že primárním cílem není zajištění bydlení dědiců, kteří vzhledem k tomu, že na ně nepřešel nájem bytu podle § 2279 o. z. (ať již proto, že nebyli členy nájemcovy domácnosti, nebo mají vlastní byt), mají obvykle zajištěnu jinou možnost bydlení. Ustanovení § 2283 odst. 1 o. z. zakotvuje specifický způsob ukončení nájemního vztahu pronajímatelem po úmrtí nájemce a umožňuje mu vypovědět nájem bytu, který po smrti původního nájemce přešel podle § 2282 věty první o. z. na jeho dědice, bez uvedení důvodu v tříměsíční hmotněprávní prekluzivní lhůtě (§ 654 o. z.), která počne běžet poté, co se pronajímatel dozvěděl, že nájemce zemřel, že práva a povinnosti z nájmu na člena nájemcovy domácnosti nepřešla a kdo je nájemcovým dědicem nebo kdo spravuje pozůstalost. Uvedené podmínky pro počátek běhu této lhůty musí být splněny kumulativně, přičemž lhůta je zachována, je-li poslední den lhůty výpověď nájemci doručena.

20. Rozhodovací praxe dovolacího soudu je rovněž ustálena v názoru, že dědic nabývá dědictví až v souvislosti s pravomocným usnesením vydaným v pozůstalostním řízení, ovšem s účinky zpětně ke dni vzniku dědického práva, tj. zásadně ke dni smrti zůstavitele (srov. § 185 odst. 1 o. z.). Právní režim platný v období mezi dnem smrti zůstavitele a dnem právní moci rozhodnutí soudu o dědictví se označuje jako „správa pozůstalosti“. Pokud správu pozůstalosti nevykonává vykonavatel závěti či správce pozůstalosti jmenovaný zůstavitelem, který funkci přijal, pak se, nevyjde-li v pozůstalostním řízení najevo opak a přichází-li v úvahu jen jediný dědic zůstavitele, který dědictví neodmítl, vychází z toho, že správu bez dalšího vykonává tento jediný dědic, popř. společně více v úvahu přicházejících dědiců nebo na základě jejich dohody či rozhodnutí soudního komisaře podle § 156 z. ř. s. některý či někteří z nich (za všechna rozhodnutí srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2335/2021, uveřejněné pod číslem 68/2022 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 29 Cdo 3782/2020, uveřejněné pod č. 16/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 20. 9. 2025, sp. zn. 24 Cdo 1778/2025).

21. Z citované judikatury vyplývá, že dědic může být i tím, kdo spravuje pozůstalost. V tom případě možnost pronajímatele adresovat mu výpověď z nájmu vyplývá přímo z § 2283 o. z. O takovou situaci v projednávané věci nešlo, neboť v době, kdy mu výpověď z nájmu byla doručena, žalobce (nájemce) dosud nebyl poučen o svém dědickém právu a nevyjádřil se, zda dědictví odmítá či nikoli (viz sdělení notáře na č. l. 15 spisu). Žalobce tedy nebylo možno považovat za osobu vykonávající správu

pozůstalosti, není však důvod, aby možnost pronajímatele vypovědět nájem bytu dědici v období mezi dnem smrti zůstavitele a dnem právní moci rozhodnutí soudu o dědictví byla posouzena odlišně.

22. Ze systematiky rozhodné právní úpravy (§ 2279-2284 o. z.) je zřejmé, že právo vypovědět nájem bytu zakotvené v § 2283 odst. 1 o. z. je podmíněno pouze tím, že práva a povinnosti z nájmu přejdou na nájemcova dědice. Žádné jiné (dodatečné) podmínky zákonodárce nestanovil. To znamená, že právo vypovědět nájem bytu, který po smrti původního nájemce přešel podle § 2282 věty první o. z. na jeho dědice, vznikne pronajímateli již k okamžiku smrti zůstavitele. K témuž okamžiku přitom přechází na dědice i zůstavitelův nájem bytu podle § 2282 věty první o. z. Jinak tomu ani být nemůže, neboť existence, třeba i jen dočasná, „nájemního poměru bez nájemce“ není myslitelná. Od tohoto okamžiku pak (teoreticky) může pronajímatel dané právo vůči nájemcovu dědici také vykonat (byť v praktické rovině bude výkon tohoto práva možný až poté, co pronajímatel shromáždí všechny údaje potřebné k jeho uplatnění).

23. Řečeno jinak, výpověď podle § 2283 odst. 1 o. z. může pronajímatel jednostranně ukončit nájem bytu přešlý na dědice zemřelého nájemce i před (pravomocným) skončením pozůstalostního řízení. Tím se sice vystavuje riziku, že výpověď adresuje nesprávné osobě (osobě, která není nájemcem bytu), a ta tak nevyvolá žádné právní účinky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4342/2017, a v něm uvedenou judikaturu), oprávněnost (platnost) výpovědi dané osobě, které bylo později, leč s účinností ke dni smrti zůstavitele, potvrzeno nabytí dědictví po původním nájemci bytu, to však ovlivnit nemůže.

24. Tento závěr odpovídá smyslu a účelu dotčeného ustanovení (srov. § 2 odst. 2 o. z.), jímž je především vypořádání majetkových vztahů k bytu, a nikoli zajištění bydlení dědiců, a svědčí pro něj i to, že přechod nájmu na dědice se v pozůstalostním řízení vůbec neprojednává. Nadto vyplývá i z gramatického výkladu. Není-li totiž v § 2283 odst. 1 o. z. za slovy „kdo je nájemcovým dědicem“ čárka před spojkou „nebo“, znamená to, že tato spojka byla použita ve významu slučovacím. Tím se vyjadřuje, že skutková podstata normy bude naplněna, ať již nastane jedna či druhá možnost či nastanou-li obě zároveň (srov. důvodovou zprávu k občanskému zákoníku, bod 7., Obecné části, 2.C). Pronajímatel tedy může výpověď z nájmu adresovat buď dědici nebo osobě spravující pozůstalost, případně i oběma zároveň (není-li v úvahu přicházející dědic zůstavitele současně tím, kdo spravuje pozůstalost).

25. Rovněž komentářová literatura připouští, že pronajímatel nemusí s podáním výpovědi dědici vyčkat až do pravomocného skončení pozůstalostního řízení [srov. např. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, § 2283, str. 445-448].

26. Nepřípadný je argument dovolatele, že z hlediska právní jistoty má pronajímatel vyčkat s dáním výpovědi podle § 2283 odst. 1 o. z. na vydání příslušného rozhodnutí v pozůstalostním řízení, aby bylo jasné, která z osob, přicházejících do úvahy jako dědicové, má rozhodovat o dalším postupu ohledně práv a povinností vyplývajících z nájmu bytu. Měl-li totiž tímto postupem dovolatel na mysli podání žaloby na přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu ve smyslu § 2290 o. z., přehlíží, že podle konstantní judikatury každý ze společných nájemců, jež nejsou manžely, je oprávněn domáhat se samostatně přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu (§ 2290 o. z.) bez ohledu na procesní aktivitu dalších společných nájemců (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. 26 Cdo 1502/2021). I tehdy, jsou-li společní nájemci manžely, může žalobu o přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu podat i jen jeden z nich, byť v takovém případě je zapotřebí, aby druhého manžela v žalobě označil jako (dalšího) žalovaného – vedle pronajímatele, který dal manželům výpověď z nájmu bytu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. 26 Cdo 5939/2016). Otázka společného rozhodování o dalším postupu tak obvykle vůbec nevystane.

27. Jestliže tedy v projednávané věci odvolací soud dovedl, že Výpověď není pro „předčasnost“ neoprávněná (ve smyslu § 2290 o. z.), je jeho závěr správný. Okolnost, že Výpověď byla učiněna dříve, než pozůstalostní soud potvrdil dovolateli nabytí dědictví po zůstavitelce, je pro uvedený závěr nerozhodná.

28. Z pohledu uplatněných dovolacích námitek proto napadený rozsudek odvolacího soudu ob stojí. Za této situace Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – dovolání zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)